

ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ
(Διήγημα επιστημονικής φαντασίας)

Οι κάτοικοι ενός πλανήτη, πολύ μακριά από τη Γη, βρισκόνταν πάντα σε μια κατάσταση ευδαιμονίας. Η ζωή τους ήταν ένα ασταμάτητο παιχνίδι χαράς, αγάπης και σοφίας, καθώς δεν υπήρχε γι' αυτούς κανένας φραγμός, κανένα εμπόδιο φυσικό, συναισθηματικό ή νοητικό. Η μακρόχρονη πορεία που είχε διανύσει το είδος τους στον πλανήτη και οι πολλές γνώσεις που είχαν αποκτήσει είχαν σπάσει όλα τα δεσμά τους με τις τέσσερις διαστάσεις. Γι' αυτούς η μορφή τους, η διάρκεια της ζωής τους και ο χώρος στον οποίο ζούσαν ήταν συνθήκες που τις χειρίζονταν εκείνοι, αντί να υπόκεινται σ' αυτές. Μπορούσαν, αν έτσι ήθελαν, να διαλύσουν το σώμα τους, να περάσουν σε μια αιθερι-

κή μορφή και να το δομήσουν πάλι, όποτε το χρειάζονταν. Μπορούσαν, επίσης, να μεταφέρονται στο παρελθόν και στο μέλλον, σε οποιονδήποτε χώρο επιθυμούσαν, χωρίς να επηρεάζονται από τις μετακινήσεις τους αυτές. Ο φόβος της φθοράς και του θανάτου ήταν ανύπαρκτος στα όντα αυτά, που είχαν ξεπεράσει τα όρια των χωροχρονικών διαστάσεων και η υλοποίηση ή η εξαϋλωση του σώματός τους εξαρτιόταν από τη δική τους θέληση.

Στο δικό μας πλανήτη η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική. Ζούμε μέσα στις διαστάσεις που έχουμε συνειδητοποιήσει και είμαστε δέσμοι του χρόνου όσο αφορά τη διάρκεια της ζωής του σώματός μας. Δεν έχουμε την επίγνωση άλλων δυνατοτήτων ύπαρξης και άλλων συνθηκών ζωής χωρίς δεσμά. Το επίπεδο της συνειδητότητάς μας το γνώριζαν οι κάτοικοι του μακρινού πλανήτη, όπως γνώριζαν και τη συνειδητότητα των όντων όλων των κατοικημένων πλανητών. Με τη δυνατότητα που είχαν να μεταφέρονται σαν αόρατες υπάρξεις όπου ήθελαν, μπορούσαν να παρατηρούν οτιδήποτε συνέβαινε μέσα στο σύμπαν. Από την εμπειρία που είχαν αποκτήσει είχαν υιοθετήσει μια αρχή: δεν επενέβαιναν ποτέ στις διαδικασίες ανάπτυξης που ακολουθούσαν τα όντα στους άλλους πλανήτες. Είχαν αναγνωρίσει ότι όλες ήταν απαραίτητες για την ομαλή εξέλιξή τους και ότι μια παρέμβαση με σκοπό την επιτάχυνση του ρυθμού τους θα μπορούσε να φέρει ακόμα και το αντίθετο αποτέλεσμα, δηλαδή την καθυστέρηση της εξέλιξης. Τότε μόνο μετέφεραν ένα στοιχείο γνώσης σε κάποιους, όταν εκείνοι πραγματικά

το αναζητούσαν αλλά λόγω άγνοιας βρίσκονταν μπροστά σε αδιέξοδο και δεν είχαν τρόπο να το βρουν.

Ένα βράδυ, κάπου στη Γη, ένας επιστήμονας καθόταν μόνος του στη βεράντα του σπιτιού του. Απαλλαγμένος από την επισημότητα της πανεπιστημιακής έδρας, απολάμβανε τα άνετα ρούχα του και την αναπαυτική πολυθρόνα του. Κοίταζε τον ήλιο που έδυε και σκεπτόταν: «Πάει κι αυτή η μέρα. Πέρασε. Πόσες μέρες, αλήθεια, έχουν περάσει από τότε που γεννήθηκα;» Έκανε έναν πρόχειρο υπολογισμό με το νου του και είδε ότι πλησίαζαν τις είκοσι χιλιάδες. Ο χρόνος και τα παιχνίδια του, ο χρόνος που απασχολεί συνεχώς τους ερευνητές και που χαρακτηρίζεται σαν πραγματικός, φανταστικός, ψυχολογικός και πολλά άλλα. Καλές όλες οι έρευνες και οι γνώμες, όμως εκείνο το βράδυ δεν κάλυπταν τις απορίες του επιστήμονα, που έβλεπε τα αποτυπώματα του χρόνου πάνω στο σώμα του. Σκεπτόταν και το γνωστό, ότι ο χρόνος είναι ο θεός Κρόνος που τρώει τα παιδιά του, αλλά ούτε αυτή η ερμηνεία τον κάλυπτε, αντίθετα του δημιουργούσε περισσότερες απορίες. Γιατί οι άνθρωποι και τα άλλα όντα να θεωρούνται παιδιά του χρόνου; Και αν δεχτούμε ότι είναι όντως παιδιά του, γιατί να θέλει να τα τρώει και να τα εξαφανίζει; Το μόνο που πραγματικά τρώει ο χρόνος είναι τον ίδιο τον εαυτό του. Κάθε καινούργιο δευτερόλεπτο φέρνει το θάνατο του προηγούμενου και με το τέλος κάθε μέρας γεννιέται η επόμενη. Ασφαλώς η ροή του χρόνου επηρεάζει και τη ζωή των όντων, αυτό όμως δεν αποδεικνύει ότι όλοι και όλα είναι δικά του παιδιά.

Εξακολουθούσε να κοιτάζει ο επιστήμονας τα όμορφα χρώματα της δύσης, εξακολουθούσε να κοιτάζει και τις ρυτίδες στην επιδερμίδα του και να συλλογιέται: «Αυτή είναι η πορεία της φύσης και τις συνέπειές της κανείς δεν μπορεί να τις αποφύγει. Ακόμα και ο πλανήτης κάποτε θα εξαφανιστεί, κι αυτό επειδή ο χρόνος θα τον παρασύρει στη δίνη του, στη μανία του να πεθαίνει και να αναγεννιέται συνεχώς. Όμως το σώμα του ανθρώπου, όπως όλα τα υλικά σώματα, δεν είναι σαν το χρόνο. Όταν χαθεί, εξαφανίζεται για πάντα. Τι να προλάβει να κάνει κάποιος στη σύντομη ζωή του! Τι να μάθει από τα μυστήρια της ύπαρξης, αφού ούτε τον εαυτό του δεν προλαβαίνει να γνωρίσει! Αν μπορούσε να υπερβεί, έστω και εν μέρει, τη διάσταση του χρόνου, τότε πιθανόν κάτι θα κατανοούσε. Επειδή όμως μια τέτοια υπέρβαση είναι ανέφικτη, αν τουλάχιστον μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο υπάρχει ο χρόνος, τότε ίσως ανακάλυπτε και τη σύνδεσή του με τους ανθρώπους και με τον κόσμο».

Την ώρα που ο νους του άντρα προσπαθούσε να συλλάβει κάποιες αλήθειες, ένας κάτοικος του μακρινού πλανήτη βρισκόταν δίπλα του και παρακολουθούσε τις σκέψεις του. Είχε έρθει στη Γη με την αιθερική του μορφή, για να μελετήσει την εξέλιξη της ανθρωπότητας σε επίπεδο νοητικό, συνειδησιακό και πνευματικό. Είχε διαπιστώσει μια ικανοποιητική ανάπτυξη του νου σε πολλά άτομα, καθώς και μια ανάγκη για ουσιαστικές αναζητήσεις. Σκεφτόταν πως πλησίαζε ο καιρός να δώσει σε ορισμένους ένα νέο

στοιχείο γνώσης, ένα έναυσμα για μεγαλύτερη κατανόηση της αλήθειας, της ζωής και του κόσμου. Οι προβληματισμοί του επιστήμονα σχετικά με το χρόνο τού φάνηκαν σημαντικοί και θεώρησε ότι ήταν το κατάλληλο πρόσωπο, ένας εκπρόσωπος της ανθρωπότητας, έτοιμος να δεχτεί το στοιχείο αυτό. Αποφάσισε τότε να κάνει ένα πείραμα μαζί του, να του προσφέρει μια συγκεκριμένη γνώση και να περιμένει τις αντιδράσεις του. Από αυτές θα αποκτούσε μια πρώτη εικόνα για το αν είχε πράγματι έρθει η ώρα να αρχίσουν οι γήινοι άνθρωποι να σπάνε τα δεσμά τους με το χώρο και το χρόνο.

Περίμενε ο εξωγήινος την κατάλληλη στιγμή για να μεταφέρει το μήνυμά του στον επιστήμονα. Δεν ήθελε να τον ταραξεί με την παρουσία του και να του προκαλέσει φόβους και αμφιβολίες υλοποιώντας ξαφνικά μπροστά του το σώμα του. Η στιγμή δεν άργησε να έρθει, καθώς η κούραση από τις πολλές σκέψεις μαζί με την ηρεμία του περιβάλλοντος άρχισαν να επηρεάζουν τον άντρα. Τα μάτια του βάρυναν, το σώμα του χαλάρωσε και σύντομα πέρασε σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και εγρήγορσης, μια κατάσταση όπου η πραγματικότητα και τα όνειρα μοιάζουν ένα και το αυτό. Τότε ο εξωγήινος αποφάσισε να υλοποιήσει το σώμα του, δίνοντάς του τη μορφή ενός γέρου ανθρώπου, με γαλήνια έκφραση, γεμάτη σοφία και υπομονή. Στάθηκε μπροστά στο μισοκοιμισμένο επιστήμονα και περίμενε αμίλητος την αντίδρασή του. Εκείνος, θεωρώντας πως ονειρεύεται, κοίταξε ψύχραιμος το γέροντα και τον ρώτησε:

«Ποιος είσαι εσύ και πώς βρέθηκες εδώ;»

«Εγώ είμαι ο Χρόνος και ήρθα να σου μιλήσω, γιατί κατάλαβα ότι σε απασχολεί πολύ η σχέση μου με σένα, με τους άλλους ανθρώπους και με τον πλανήτη σας».

«Ναι, αυτά σκεπτόμουν πριν από λίγο. Γιατί, αλήθεια, βιάζεσαι τόσο; Γιατί περνάς σαν σίφουνας ανάμεσά μας και μας παρασύρεις και μας μαζί σου; Γέρασες κιόλας από την πολλή βιασύνη σου. Δε βλέπεις πόσο άσπρισαν τα μαλλιά σου και καμπούριασε η πλάτη σου; Δικαίωμά σου να κάνεις ό,τι θέλεις με τον εαυτό σου, εμάς όμως γιατί μας καταδικάζεις να σε ακολουθούμε στο θάνατο;»

«Δεν είμαι μόνο γέρος, όπως εσύ με βλέπεις, γιατί έχω και έναν άλλο εαυτό, νεογέννητο. Να, κοίταξε τον», είπε ο Χρόνος και αμέσως δίπλα του εμφανίστηκε ένα μωρό, που μεγάλωνε γρήγορα και που του έμοιαζε πολύ.

«Τα ξέρω όσα λες, δεν είναι καινούργια. Γεννιέσαι και πεθαίνεις συνεχώς και δε σε νοιάζει καθόλου ο θάνατός σου, γιατί με κάθε νέα γέννηση είναι σαν να είσαι αθάνατος. Φαίνεται πως η φύση σου δεν είναι σαν τη φύση του σώματός μας ή του πλανήτη μας, που, όταν πεθάνει, χάνεται για πάντα.

Κάποιοι λένε πως είσαι πατέρας μας, αλλά πολύ αμφιβάλλω γι' αυτό. Ποιος πατέρας εξολοθρεύει τα παιδιά του, όπως κάνεις εσύ στα διάφορα όντα, στους ήλιους και τους γαλαξίες; Μάλλον ο φονιάς μας θα έλεγα πως είσαι και όχι ο γεννήτοράς μας, όπως μερικοί ισχυρίζονται. Τι τελικά είσαι και ποιος ο λόγος της ύπαρξής σου;»

«Εγώ είμαι η δύναμη της αέναης κίνησης, της αλλαγής, της μεταστοιχείωσης. Είμαι η ασταμάτητη ροή από τη μια ως την άλλη άκρη του σύμπαντος. Κάθε μου βήμα μέσα στο διάστημα δημιουργεί γαλαξίες, αστέρια και όλα τα ζωντανά. Στη μορφή τους επάνω αποτυπώνω τη μνήμη για την ύπαρξη της άλλης Δύναμης, της ακίνητης, της σταθερής, που με έχει εξουσιοδοτήσει ν' αφήνω στο πέρασμά μου τα χνάρια τα δικά της, τα πλάσματά της. Κι όταν αυτά δημιουργηθούν και κάνουν τον κύκλο της ζωής τους, καθήκον μου είναι να τα διαλύσω και να πλάσω νέες μορφές με τα στοιχεία της ύλης των προηγούμενων πλασμάτων».

«Ποιο είναι το νόημα όλης αυτής της δημιουργίας και της καταστροφής; Γιατί να χάνονται οι γαλαξίες και άλλοι καινούργιοι να παίρνουν τη θέση τους; Γιατί ο πλανήτης μας να εξαφανιστεί κάποτε; Αλλά κι εμείς οι άνθρωποι για ποιο λόγο να μην είμαστε αιώνιοι;»

«Ο λόγος είναι μόνο ένας, να καταλάβετε όλοι αυτό ακριβώς που λες, ότι δηλαδή είστε αιώνιοι. Να πάψετε να συνδέετε τόσο πολύ τον εαυτό σας με το σώμα σας και να τον συνδέσετε κυρίως με τη δύναμη που το έπλασε, που έφτιαξε τη μορφή σας. Να αναγνωρίσετε πως το σώμα είναι απλά ένα αποτύπωμα, μια σκιά, ένα πρόσκαιρο ένδυμα του εαυτού σας, της πραγματικής φύσης και δύναμής σας. Όταν αποκτήσετε αυτή τη συνειδητότητα, τότε θα μπορείτε να γίνετε σαν και μένα, να γίνετε η δύναμη της κίνησης και της αλλαγής. Να υλοποιείτε το σώμα σας όποτε θέλετε και να το διαλύετε ξανά, αν έτσι επιθυμείτε».

«Παράξενα μου φαίνονται όλα αυτά», απάντησε ο επιστήμονας, «αλλά, κι αν ακόμα καταστεί δυνατό να πραγματοποιηθούν από τους ανθρώπους, σε τι θα βοηθήσει ένα τέτοιο επίτευγμά τους τον πλανήτη, που η μοίρα του είναι κάποτε να καταστραφεί;»

«Μπορείς να φανταστείς ανθρώπους ελεύθερους από το φόβο της φθοράς και του θανάτου; Μπορείς να διανοηθείς την ευδαιμονία τους και την αγάπη που θα έχουν τότε για όλη τη δημιουργία; Μπορείς να τους οραματισθείς να ζουν στον πλανήτη χωρίς να εξαρτώνται από αυτόν; Όταν αυτό συμβεί, τότε θα είναι σε θέση να του προσφέρουν εκείνοι όσα αυτός θα χρειάζεται. Τότε θα βοηθούν τη Γη να ακολουθεί την εξελικτική της πορεία ομαλά και θα συμβάλλουν στη συντήρηση και στη βελτίωση των βασιλείων της. Αλλά και αν κάποτε έρθει η ώρα ο πλανήτη να διαλυθεί, για να δημιουργηθεί από τα στοιχεία της ύλης του κάποιο άλλο ουράνιο σώμα, τότε και πάλι οι άνθρωποι αυτοί θα είναι σε ευδαιμονία. Γιατί θα έχουν επίγνωση της αναγκαιότητας των αλλαγών, αλλά δε θα υπόκεινται οι ίδιοι στις συνέπειές τους».

Στο σημείο αυτό της συζήτησης με το Χρόνο, ο επιστήμονας άρχισε να ανοιγοκλείνει τα μάτια του κι αμέσως ο εξωγήινος διέλυσε το ανθρωπόμορφο σώμα που είχε υλοποιήσει για να επικοινωνήσει μαζί του. Δεν ήθελε να αλλοιώσει με την παρουσία του το μήνυμα που είχε μεταφέρει στον επιστήμονα σαν σε όνειρο, κάτι το οποίο πιθανόν θα συνέβαινε, αν εκείνος τον έβλεπε μπροστά του τώρα που

ήταν σε εγρήγορση. Έτσι, παρέμεινε δίπλα του με την αισθητική του μορφή, παρατηρώντας τον και περιμένοντας τις αντιδράσεις του σε όσα είχαν μεσολαβήσει.

Ο επιστήμονας έμεινε για ώρα σκεπτικός, προσπαθώντας να συγκροτήσει τις ιδέες που τον είχαν κατακλύσει με το παράξενο όνειρο. Είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν καν όνειρο, όπως είναι τα συνηθισμένα. Ήταν κάτι πολύ πιο βαθύ, λες και μια φωνή είχε μιλήσει μέσα του, αποκαλύπτοντάς του μια αλήθεια με την οποία σπάνια επικοινωνεί ένας άνθρωπος κι ακόμα πιο σπάνια τη δέχεται και την πιστεύει. Όμως εκείνος δεν την απέρριψε ούτε βιάστηκε να βγάλει αρνητικά συμπεράσματα ή, αντίθετα, να παρασυρθεί από ενθουσιασμό και φαντασιώσεις. Βυθίστηκε σε στοχασμό κι αφέθηκε στη ροή των αναζητήσεών του, χωρίς προκαταλήψεις και αντιστάσεις.

Όταν ο κύκλος των σκέψεών του ολοκληρώθηκε, ο άντρας κοίταξε πάλι προς τη Δύση, όπου ο ήλιος είχε πια δώσει τη θέση του στ' αστέρια. Το μακρινό τους φως έστελνε μια ανταύγεια στο σκοτάδι, μια ελπίδα για τη συνέχιση της ζωής και για την επόμενη ανατολή. Κοίταξε ύστερα και την επιδερμίδα του, που δεν είχε πια τη λάμψη της νιότης, κι αναρωτήθηκε αν και σ' αυτήν κρυβόταν μια παρόμοια ελπίδα φωτός και αναγέννησης. Και τότε συνειδητοποίησε ότι μέσα σε κάθε ρυτίδα του υπήρχε η παρουσία ενός άλλου φωτός, αυτού που γεννιέται από τη γνώση και την εμπειρία της ζωής. Ήταν το φως που αποκαλύπτεται στον άνθρωπο, όταν αυτός πάψει να φοβάται τις συνεχείς αλλα-

γές που φέρνει ο χρόνος και αρχίζει να αναζητά το νόημα της ύπαρξής τους και την κρυμμένη δύναμή τους.

Ξανάφερε ο επιστήμονας στο νου του τα λόγια του γέρου Χρόνου, όπως τα είχε ακούσει στο όνειρό του. Σ' αυτά δεν υπήρχε καμιά συγκεκριμένη οδηγία για τον τρόπο με τον οποίο ένας άνθρωπος μπορεί να ξεπεράσει τους φόβους του για την απώλεια της μορφής. Δινόταν μόνο το μήνυμα της πίστης στην ύπαρξη της σταθερής Δύναμης που πλάθει τον κόσμο και η οποία, με την εκδήλωση της αέναης κίνησής της, τον αναπλάθει συνεχώς. Αυτή η πίστη είναι ασφαλώς ο βασικός παράγων, το απαραίτητο στοιχείο, που χωρίς την ύπαρξή του καμιά γνώση δεν μπορεί να αφομοιωθεί και να αξιοποιηθεί.

Υπήρχε, άραγε, μια τέτοια πίστη μέσα του και μέσα στους άλλους ανθρώπους; Και αν υπήρχε, ήταν τόσο δυνατή, ώστε να οδηγήσει το ανθρώπινο γένος στην ανάδυση όλων των δυνατοτήτων του και στη λύτρωσή του από την ταύτιση με τις φυσικές μορφές; Κάτι βαθιά μέσα στο είναι του τού έλεγε πως, ακόμα κι αν η ανθρώπινη πίστη δεν είχε ως τώρα αρκετά αναπτυχθεί, αυτή θα μεγάλωνε συνεχώς και κάποτε, στο άγνωστο μέλλον, θα επιτελούσε το θαύμα της. Η ανθρώπινη φυλή θα λυτρωνόταν από τα δεσμά της, θα κυριαρχούσε τις ανάγκες και τις αδυναμίες της και θα πορευόταν προς άλλες διαστάσεις ύπαρξης. Με τις σκέψεις αυτές ο επιστήμονας σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε να συναντήσει τη γυναίκα του, που τον καλούσε να ετοιμαστεί για το δείπνο.

Ο εξωγήινος, που παρακολουθούσε τις σκέψεις του, έμεινε ευχαριστημένος από αυτές. Από τη δοκιμή που είχε κάνει μαζί του είχε διαπιστώσει πως, πράγματι, πλησίαζε ο καιρός να δοθούν στην ανθρωπότητα νέα στοιχεία γνώσεων για την εξέλιξή της. Απομακρύνθηκε από κοντά του και πήγε να συνεχίσει τις έρευνές του πάνω σε άλλους ανθρώπους. Αν αυτές κατέληγαν σε παρόμοια αποτελέσματα, τότε το πρόγραμμα της εκπαίδευσης θα άρχιζε σύντομα. Έτσι είχαν συμφωνήσει οι κάτοικοι του πλανήτη του και έτσι θα γινόταν, εφόσον οι άνθρωποι έδειχναν την ωριμότητα να αναπτυχθούν και να πορευθούν προς τη νέα ανατολή, την ανατολή μιας άλλης συνειδησιακής κατάστασης, που θα άπλωνε το φως της σε όλο τον πλανήτη.